Temps Pasqual - Quart diumenge

Ac 4,8-12
1Jn 3,1-2
Jn 10,11-18

En llegir l'Evangeli del bon pastor, sempre em ve el cap els meus estius a pagès, quan sortint de ciutat preníem contacte amb allò que havíem llegit als llibres: plantes, bestiar, natura...El masover, en Ramon de la casa de dalt, tenia una trentena de vaques i cada dia de l 'any, sense vacances, havia de munyir-les, alimentar-les i ajudar-les a ben parir, quan tocava. A cadascuna d'elles li deia pel seu nom: la castanya, la virada, la rossa... N'hi havia una que li deia la maduixa. I a mi em sorprenia que a un animal tan gros i tan boví se li pogués donar un nom tan delicat i saborós. Estava clar, en Ramon les coneixia i se les estimava.

Diu la primera carta de Sant Joan que Déu ens reconeix com a fills seus. Reconèixer vol dir anar més enllà de la primera coneixença. Després de tot el que el seu Fill va viure i passar entre nosaltres en aquest món, Déu ens ha conegut més i ens ha estimat més. Gràcies al Fill hem estat reconeguts. Ell, que coneixia i estimava el Fill, precisament gràcies al seu Fill, ara som reconeguts i acollits com a fills seus. Crist ens ha fet fills de Déu.

Però, tot i ser ja fills, encara no s'ha manifestat en nosaltres el que som cridats a ser: semblants a Ell. Ell té molts rostres, molts aspectes: el compassiu, el que interpel·la, l'amic, la veritat, la vida, el camí... Avui les lectures ens proposen considerar quin aspecte de Crist ens sentim cridats a transparentar. A què d'Ell em vull anar semblant.
Tanmateix, com diu el Papa Francesc, en aquesta recerca no són possibles les "selfies". El desvetllament del rostre de Crist en mi o –dit d'una altra manera- la meva vocació, no és un autoretrat assajat i corregit mil vegades. Els que són al meu voltant, l'església, són els primers en detectar el que hi ha de Crist en mi. Tan sols caldria tenir un punt de confiança per preguntar-li a la persona adequada: quin et sembla que és el meu lloc en l'església? A què et sembla que sóc cridat? I finalment, corroborar-ho en el meu dia, pels efectes de la troballa: la serenitat, la pau, la humilitat...

L'Esperit Sant inspira l'Església per a que se'm reveli el nou nom, el que Déu ens posa quan ens reconeixem i ens sentim reconeguts. Serà, però, en l'espai personal, íntim, el lloc amagat de la casa, on en el tu a tu amb el Senyor, on d'una manera inaudible, però real, sento el ressò del meu nom nou. Ell és el que descriu la semblança cap a la que em toca moure'm i créixer per a ser en plenitud.

La maduixa, la vaca que en Ramon coneixia prou bé, poc sabria mai que se l'anomenava igual que aquells fruits vermellosos que, de tant en tant, trobava pels marges. Però, ves a saber, si el to de veu d'en Ramon tenia alguna cosa de la dolçor d'aquells fruits que arribaven amb la calor de maig.

David Guindulain SJ